

Веласкецъ. Презъ 1517 година той праща Франциско Кордоба на западъ. Той слиза на полуостровъ Юкатанъ и успѣва да сложи рѣка върху съкровищата на ацтекитѣ.

Следъ нѣколко години Хернандо Кортесъ съ 600 души слиза въ Мексиканския заливъ. По онова време Мексико била златна страна, гдето португалцитѣ правѣли размѣна съ туземцитѣ срещу злато. Кортесъ ималъ шестстотинъ въоръжени до зѣбитѣ войници, които решили да умратъ или да станатъ богати. Тѣ успѣли да се справятъ лесно съ ацтекитѣ, които, макаръ да имали доста културна държава, нѣмали войска. Тѣ не познавали нито бронза, нито желѣзото. Скоро Кортесъ свалилъ краля на ацтекитѣ Монтецума и го изпратилъ въ затвора. Той завладѣлъ съкровищата на Монтецума и ги изпратилъ съ два кораба къмъ Испания. Но вториятъ корабъ билъ заловенъ отъ французитѣ, и златото отишло въ Парижъ. Албрехтъ Дюреръ, гениалниятъ германски художникъ, който живѣлъ по онова време, съобщава, че ималъ възможностъ въ Брюкселъ да се любува на златнитѣ предмети, дошли отъ „новата златна страна“. Това било въ 1520 година. Десетъ години по-късно Франциско Пизаро тръгналъ на югъ, да дири съкровищата на инкитѣ въ планинитѣ на Перу и Боливия. По онова време между инкитѣ сѣществували междоусобни войни. Пизаро се възползувалъ отъ това, свалилъ отъ трона Атахуалпа и го пратилъ въ затвора. Последниятъ се откупилъ срещу 600 милиона лева златни — наши пари. Испанскитѣ завоеватели успѣли да събератъ много злато, сребро и скъпоценни камъни и да ги пренесатъ въ Европа. Изчислява се, че до края на шестнадесетия вѣкъ въ Европа е пренесено злато за около 20 милиарда лева. Но това въ сжщностъ не е много. Златниятъ потокъ се засилва презъ XVII в., когато се откриватъ златнитѣ находища въ Бразилия. Презъ XVI в. португалцитѣ внасяли въ Европа злато и отъ Африка, дори отъ Япония. Презъ XIX вѣкъ като